

РЕШЕНИЕ

№ 848

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Десислава Ал. Алексиева

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20211100512310 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 –чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №12310/2021 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на „Е.К.“ ООД гр.София ЕИК **** срещу решение №20135070 от 09.06.2021 г по гр.дело №28278/2020 г на СРС , 75 състав , в частта , в която по искове с правно основание чл.344 ал.1 т.1,2,3 КТ е отменено уволнението на Х. СП. К. ЛНЧ **** гр.София със заповед №13 от 31.05.2020 г на управителя на ответника ; К. е възстановен на длъжността „техник“ и въззивникът е осъден да заплати на К. сумата от 3661,32 лева обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение за периода 01.06.2020 г – 31.12.2020 г ; ведно със законната лихва от 01.07.2020 г до окончателното заплащане на сумата ; сумата от 372,24 лева разноски по делото ; както и въззивникът е осъден да заплати по сметка на СРС 245,45 лева държавна такса .

Въззивникът ВСС доводи за неправилност на решението на СРС / в обжалваната част/ , тъй като ищецът злоупотребява с процесуални права , защото са му известни причините за прекратяване на трудовия договор . СРС е следвало да допусне свидетелски показания за поведението на ищеца – че не е работил качествено , искал е повишение на заплатата и след като му е отказано е извършил много дисциплинарни нарушения . Управителят на дружеството не е искал да му навреди , поради което го е уволнил поради обективна невъзможност за изпълнение на задълженията /чл.328 ал.1 т.12 КТ /.

Въззиваемата страна не е подал писмен отговор на въззивната жалба. В о.с.з оспорва същата

Въззивната жалба е допустима. Решението на СРС е връчено на въззивника на 13.07.2021 г и е обжалвано в срок на 21.07.2021 г.

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на посочената част от решението на СРС.

След преценка на доводите в жалбите и на доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено от фактическа и правна страна следното :

В мотивите на СРС е възпроизведена фактическата обстановка . Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и за недопустимост на съдебното решение в обжалваната част , като такива основания не се констатира . Относно доводите за неправилност съдът е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС .

За да уважи исквете в посочената част **СРС е приел** от фактическа страна , че ищецът е заемал длъжността „техник“ при ответника с трудово възнаграждение от 1000 лева . Отправено е от ответника предизвестие №1 от 01.05.2020 г за прекратяване на ТПО на основание чл.328 ал.1 т.12 КТ – поради обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор – като предизвестие е връчено на ищеца на 05.05.2020 г . Впоследствие е издадена заповед №13 от 31.05.2020 г на управителя на ответника , която е връчена на ищеца на 02.06.2020 г.

От правна страна **СРС е изложил мотиви** , че при посочване в заповедта за уволнение на основанията по чл.328 ал.1 т.12 КТ съдът трябва да изследва само наличието на това основание . В случая в заповедта не са посочени факти и обстоятелства за наличие на обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор , нито има препращане към друг документ . Едва в отговора на исквата молба се ангажират твърдения за основание за уволнение , но това не може да санира заповедта за уволнение . Освен това твърденията на ответника са предимно за липса на качества и за нарушения на трудовата дисциплина . Не може да се приеме , че отсъствието от работа , включително поради временна неработоспособност е наличие на основание по чл.328 ал.1 т.12 КТ.

Решението на СРС е правилно , като водещите му мотиви се споделят и от настоящия съд , при следните уточнения и изрични мотиви по доводите във въззивната жалба .

Предявяването на процесните искове не може да се счете за злоупотреба с право – няма данни ищецът да е завел исквете не с оглед последиците от тяхното уважаване , а само за да увреди по друг начин права и законни интереси на ответника .

Правилно първоинстанционният съд не е допуснал разпит на свидетели на ответника . С техните показания ответникът се домогва да доказва други основания , на които би могъл да уволни ищеца – липса на качества или дисциплинарно уволнение . Тези основания са ирелевантни , защото не са визирани в процесното предизвестие и заповед за уволнение . Отделно , чрез свидетелите ответникът иска и да „мотивира“ процесната заповед , която е

очевидно неясна и бланкетна .

За уволнение на работник е необходима винаги писмена форма , като в случая тя е спазена , но при груби нарушения на КТ . Недопустими са свидетелски показания за опровергаване съдържанието на изходящ от страната частен документ /чл.164 ал.1 т.6 ГПК/ , като ответникът не твърди грешка или друг порок на волята при издаване на предизвестието/заповедта за уволнение . Напротив , ответникът признава , че нарочно е издал предизвестието/заповедта по чл.328 ал.1 т.12 КТ , а защитната му версия е , че не е искал да урони престижа на работника с дисциплинарно уволнение . Дали това е така или ответникът не познава добре българското законодателство или е имал други съображения е без значение – меродавно е външно изразеното , а не мислените уговорки и скритите мотиви на работодателя .

Законосъобразно първоинстанционният съд се е мотивирал , че както предизвестието , така и заповедта за уволнение не съдържат никакви реални мотиви освен посочване на разпоредбата на чл.328 ал.1 т.12 КТ. Хипотезата на чл.328 ал.1 т.12 КТ е обща. В нея попадат всички случаи, при които работникът или служителят не може да продължи да изпълнява работата поради специфични изисквания на длъжността / решение №155 от 23.06.2015 г по гр.д. № 5924/2014 г, ГК , III ГО на ВКС /. С оглед правото на защита на работника това налага в съответната заповед/предизвестие да се посочат конкретните факти и обстоятелства , поради които последният не може да продължи да работи на съответната длъжност . Недопустимо е да се издаде бланкетна заповед/предизвестие като процесните , които да бъдат уточнявани впоследствие в исковото производство или да се изяснява съдържането им с показания на свидетели.

За прецизност трябва да се посочи , че трудовото правоотношение на ищеца е прекратено с изтичане на срока на предизвестие №1 от 01.05.2020 г връчено на ищеца на същата дата т.е. ТПО е прекратено на 01.06.2020 г , а издадената впоследствие заповед №13 от 31.05.2020 г на управителя на „Е.К.“ ООД , връчена на ищеца на 02.06.2020 г има само **констативен характер** . В този смисъл са решение №416 от 03.12.2013 г по гр.д.№1844/13 г на ВКС , IV ГО, решение №53 от 16.03.2012 г. по гр. дело № 854/2011 г. на ВКС , III ГО , решение №351 от 20.12.2011 г по гр. дело № 229/2011 г на ВКС , III ГО , решение №346 от 23.07.2010 г. по гр. дело № 468/2009 г на ВКС , IV ГО и др.

Налага се изводът , че решението на СРС е правилно и трябва да бъде потвърдено в обжалваната част , с уточнението , че ТПО е прекратено с посоченото предизвестие .

Водим от горното , СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20135070 от 09.06.2021 г по гр.дело №28278/2020 г на СРС , 75 състав , в частта , в която по искове с правно основание чл.344 ал.1 т.1,2,3 КТ е :

- отменено уволнението на Х. СП. К. ЛНЧ ***** гр.София , като да се счита , че

уволнението е настъпило въз основа на **предизвестие №1 от 01.05.2020 г** връчено на **ищеца на същата дата** ; което предизвестие е издадено от управителя на „Е.К.“ ООД гр.София ЕИК **** ;

- К. е възстановен на длъжността „техник“ в посоченото дружество ;
- „Е.К.“ ООД е осъдено да заплати на К. сумата от 3661,32 лева обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение за периода 01.06.2020 г – 31.12.2020 г ; ведно със законната лихва от 01.07.2020 г до окончателното заплащане на сумата ; сумата от 372,24 лева разноси по делото ;
- както и „Е.К.“ ООД е осъдено да заплати по сметка на СРС 245,45 лева държавна такса .

ОСЪЖДА „Е.К.“ ООД гр.София ЕИК **** да заплати на Х. СП. К. ЛНЧ **** гр.София сумата от 400 лева разноси пред СГС .

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок считано от 16.12.2021 г .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____